

55 blöð qto. + 2 blaðs. + 2 m. d. a. s.

Lokið í Reykjavík, 7. júlí 1935.

1. Ýmsar sögur um fugla og önnur dýr.	2	blöð
2. Selurinn og svartbakurinn (Veiðibjallan)	3	--
3. Bjarndýrshvolpurinn	1	blað
4. Krían	7	blöð
5. Hrafninn	10	--
6. Skarfurinn og tunglið	2	--
7. Álftir og endur	2	--
8. Heiðlóan og lóuprællinn	1 1/2	--
9. Lómurinn	1/2	blað
10. Kjóinn	1/4	--
11. Fóellan. Hávella?	1/4	--
12. Himbriminn	1/4	--
13. Landsynningsgrallarinn	1/2	--
14. Fjörumaðkurinn	3/4	--
15. Háfurinn	1	--
16. Hámerin	1/4	--
17. Refurinn	1	--
18. Mæðarfuglinn	1/2	--
19. Kuðungar	1/8	--
20. Kýr	1/4	--
21. Kötturinn	2	blöð
22. Jaðrakan	2 1/2	--
23. Krókódiállinn og Kolibrinn	1/2	blað
24. Hvalurinn og svartbakurinn	1/2	--
25. Bisonuxinn	1/4	--
26. Sauðféð og sjávarföllin	1/2	blað
27. Hestur bjargar vini sínum frá druknun	1	--
28. Um köttinn	1	--
29. Spóinn á Bíldsfelli. Reykjavík, 9. sept. 1933.	2 1/2	--
30. Villiendur spá illviðri. Rvík, 2. des. 1933.	2 1/2	--
31. Fýllinn	1	--
32. Lundinn	1/2	--
33. Maríuerluhjónin. Skráð 24. ágúst 1935 eftir Ólafi Teitssyni, skipstjóra.	1/2	--
34. Langvían	1	--
35. Hvítfluglar spá regni. Reykjavík, 7. júlí 1935.	1	--
36. Gamlir og góðir vinir. Reykjavík, 19. október 1931. Sber no. 27. Hér er um sömu frásögn að ræða.	2	blöð

II.
Dýrasögur m.a. Kísar

Ymsar smásögur um fugla og örnur dýra.

Eg ólst upp í stórnheimili í sveit og er ég forþadan, þá í 20. árinu, fluttist í norð sjónnu. Í samfluythar 22 vettarvertíðir stundadi í sjó í Stokkseyri og í Þorlákshöfu (2 vettarvertíðir, 1885 og 1886); auk þess stundadi í sjó í Stokkseyri um flöðlaung ári, á vorum og haustum, frá veturnótunum fram að vertíð (byrjun marz) og enda um sláttinn líka, þegar sjóodur voru og flúi gafst til vagna hoyanna. Því er vor var sjósjómáður í Seltjarnarnesi (Íðollagördum, 1882-84). Á áttum þessum sjómennistárum mínum gafst mér gott helifori til að athuga ýms-legt flád í fari fugla og annara dýra, sem mér virtist aði einbeinni loft, og jafnvel benda á flád, að einhverstíðar félagsstapum eða jafnvel sam- vinna væri í milli ýmsra þessara dýra, sem vekt vóri að skífa um, til leiddreiningar fyrir aðra, sem vildu athuga þetta nánar og aðgöta hvort athugun mínar væri byggðar í lausu lofti eða í misstíðringi. Sér- staklega vóndist mér þetta geta oddid börnum og unglingum gott til athugunar, ef vera kynni að þeir fengju meiri samúð með dýrunum, en al- mennt er talið að börn og unglingar hafi með þeim og enda fullorðna líka, en því er niður, að alþýða manna, yngri sem eldri, er langt frá því enu sem kynni er, að hafa noga samúð með dýrunum yfirleitt, eða með öðrum orðum: Að þeir séu svo miklir dýravínir, sem þeir oftvað vera.

2.
Eg hef því safnað saman ýmsu smáögjöggu um þetta efni og
hjúfa þad niður, ef vera kemur að þad þati orðid til þess, að börn og ungl-
ingar vildi veita því máni eflis tekt eftirlíðis en áður, að líf og hátt-
emi dýranna, fugla og fiska, alidýra og ótanninna og jafnvel stevta veldu,
standa að ýmsu leyfi í all-náam sambandi við líf og lífsaðarkotti manna.

Þad mun vera áreiðanleg og óhræjandi staðreynd, að ein staklar lýra-
segundir lifa í nokkrunsternar sambandi við allar lýrategundir, hjálpa þeim
í ýmsan hátt og vernda þau fyrir hettum og þungi og er þá oftast um gagn þveru. Hjálpa
að heda; einnig gefa þau oft mörmsum ýmsar bandingur, þó ósjálfrátt sé að vinna,
um verndu og vadratríði í sjó og á landi, með því að "spá veldi" og eyna þannig
mörmsum oft og einatt lengra fram í öðrum þinum, en þá ef til vill þannar og
má í því efni benda á forystusandina, heimfisu hestana og sjótröddu músar
og rothurnar o. fl. o. fl. Þannig er þad með forystusandina, að þeir eru jafnau
í broddi fylkingar í blindlyljabúðum og hata þeim þó í óratföru veldi sé;
da hestana, sem oft, þó í lofta veldi sé, leita sér stjólis í hrisum inni, undan
lylrum, frosthöðum og fávindri, jafnvel þá, er mörmsum eigangra dletra.
vstra von og sjá ^{þau} eflis fyrir; þá er og alkrumugt um mýs og rothur, að þó
yfirgefa oft stjeps þau er þó þessa dvaligt í langvistum, skörum áður en
stjeps ferst og mun of því kemid daustra vdróttid, að stjeps hafi farizt "með
Mand og druo", og er þá vitanlega gjört með fyrir því að músar hafi eflis
haft nogan flúna til að ferdá sér. Aftur á móti er þad alkrumugt, að mýs og rothur,
hafa sézt ganga í land af stjeps, áður en þad lagdi af fótad í hina síðustu
sjóferd sína, þá, er þad fótad í, eftir margan veltu da jafnvel mánuði, frá

Því er þessar forvitnu stærsmur tóku sig upp og fluttu ír Skipsrinu.
Þannig mátti lengi telja og efalaust því lengur sem manni almennt veitir
þessari og því líkri háttsemi dýranna meiri og náttúran gæm.

Sögnbrok þau, sem hér verða tilfugl, kenna e. t. v. að staðfestu
þetta, að meiri eða minna leyti.

Salurinn og svartbotuninn. (Vindilyallan)

Á Hálfafells-Þraudabergs- og Skipsstaða-fjöllum svo og Skaffafells-
fjöllum, eru sandöldur niðlar niðri við sjóinn, nðst í Keidamerkur-
sand; liggja þar oft uppi selir margir, stundum svo, að hundruðum
skiftis, á hito- og sölstins-dögnum, flatmagandi og steinsofandi í Sköfins-
báðum; halda þá nokkri þeirri vörð, sem bozt ségt of því, að faimur selir
liggja hest uppi á þeirri öldum, sem neit er sjónum, leggja sig upp við
við gýra jöfnu vel í lotur, til þess að gá að því, hvort nokkur mannaferð eða
vodi sé í ferðum. Sé útfall, verja þeir selinn, sem sofa og fara þeir í þá
allir nðr sjónum, en hinsí standa á verði eftir á öldum offir sem áður; komi
nir stýgð að þeim, eða þeir verði varir einhveris inódis, hlæpa þeir síns og
lotur toga niður til sjávar, leggja til sands og eru þá úr allri hatta.

Þráfingur og aðrir þar úr neitum byggðum verða þess oft varir, að niðri á
söndum liggja „Ratur“, sem þeir kalla svo, en þá eru hópur sela- og fara
þeir þá oft til veida niðri á sandana og slá seli þá er til neit í not, með
bæstlunni.

Á stórum ferðum sínum verða veidimennirnir að ríða fyrst langan vög
niður á sandana og þegar þeir eru komnir í náunda við selina, taka þeir

4.
litu stíða, enz elti er eftir nenu síðasta aldan, ad a sí, som sllimur
liggja utan í, handan við sjóinn; þegar svo er komið þennu, reyna veidi-
manninn ad komast í sveig við selinu niður ad sjónum og flann vög varna
þeim ad komast undan, ad þeir hlæfja hvern þessum við amann fram of öldinni,
þeirna leid þangad sem selinn liggja og þerja þá hlífðar leisti með bar-
allnum sínum; hefst þá oft handur bardagi milli veidimanna amans
vogar en selanna hins vogar, sarr elti uggru ad sér og eru þá vaktir með slé-
mum „fléulábum“. Veidimanninn þerja á báðar handar, en selinn reyna
ad komast undan til sjávar; endan þessi blóðugi hildarleikur offast með
því, ad flévi ad ferri Faraónidjaru liggja övigi á dandi og er valurinn
síðan kaunávar og hinnum dandi veittar nábjargiman og síðan bornir,
reiddir ad droguir heim til þerja.

Sjaldan nisa selinn móti veidimanninum til varnar, en reyna heldur
ad forða sér, hvern sem þerft getur og sleppur þá vitaulogu allur þessum undan.

Ad ferðum þessum er það althv, ad í vögi veidimanna veidur heil hópur
af fljúgandi og flágrandi veidiljóttum (Swartbali) og er þar verda varar við
ferðadög veidimanna, fljúga þeir uppí yfir þeim ad flögu með þeim, gærandi
og gjálfrandi, alla leid þangad sem selinn liggja og veki þá svo snemma,
ad veidimanninn ná engum sel og verda ad hvenja heim við svo brúð.

Veidiljóttum er ein þó verstí farvitalur veidimanna í þessum
ferðum þessum, en vitauloga horkominn selinn, en eftir uggru ad sér
og einhvir xls í sér von, þar sem hann liggur sofandi í sólsteinum Cadinn
á Söndrum.

Á Þessidafjandarskjnum kváð svartbakurinn vera nefndur „Sela-
 vordur“ eða „Selavaktari“, vegna þess, hve nánur getur hann hefð í
 því, að selurinn verði elti fyrir veim óvæði er hann liggur uppi í
 stærjnum og skjnum og mannaferð er þar nálægt. Þar, og eftlengt vðan,
 hefð selurinn þann „síd“, að losa hjaffinnun í bakið í lindunni, fram
 við haurinn gláta hann síðan sjálfa hífu af sér nafabeltin og trygg-
 lengjnum aftur úr og ofan af öllu bakinni; flestur þú lindan dauð ofan-
 sjávar, svo að svartbakurinn í því heft með á hendi af henni átuna,
 speiþectis og nýtt heilagfistid, sem hann étur með góðri lyst, en sem
 selurinn gats elti þogad.

Á Hagvarðskendi (milli Þlvesar á austan og Þooláns höfnar á vestan),
 hafa menn síð svartbakinn bryja svo í sofandi sel, að hann vaknar aði og
 gat foodað sér, áður en menn sem voru í ferð í Skidun, gatu þek komur
 notkurtis mein, enda hafa menn þá og orðid þess varis, að ~~selur~~ svart-
 bakurinn var að vakla gfi sínhverju hagnunin, sem selurinn hafði
 rífid í sig og skotad hafði í land þangad sem selurinn há, í þessingunum
 form af Skidunin, en þar er útfiri mikið og því meir. sem vestan er og net
 drogur Skotulot. —

Samtandið milli þessara dýraþegunda, þyðjaik menn vita að komid
 sé of því, að selurinn drogur lindur, hrogtælti, Karfa og Keilur - og
 elti ósjaldan þorita og dra fista - í land, rífur af þeim nafabeltin og
 in þeim lifrinu og étur það sem hann þyðir loitotast, ^{en} glotur svo
 svartbakurinn eftir, að hinda átuna.

Bjarn djups-hvolpurinn

Í dýragarði einum í Norðurlandinu, fæddi bjarn ein barn sitt eða
 rétt honum sagt, bjarn djups-hvalp. Dýragarðs-vordurinn hóf þegar fyrsta daginn
 hvolpsinn frá móður sinni og vildi sjá, hvernig hvolpurinn þagadi sér í lífinu,
 þar sem hann gæði elsti fyrir neinum áhrifum frá móður sinni. Hann álfsti
 hvolpinum upp í sér stóku gírdingu, einangradan frá öðrum djúpum. Þetta var
 einninn a vord, en er í vord leid og hvolpurinn sekinu að vaxa. ^{þá} dýragarðs-
 vordurinn eftir því, að hvolpurinn var þyrjadar að grafa holu inn í hól nokk-
 um þarna í gandinum og hélt hann þessu áfram af þessu miklu frum eftir
 áttu sumri. Dýragarðsvordurinn stildi elsti hvað hvolpurinn átti við með þessari
 starfsemi sinni, en svo fór hann að gruna hvað það var, því nothi vetur var þarður
 mjög. Sumandi nota í eftir þó hvolpurinn aðra holu og einu lengri en hina
 fyrri, enda varð nothi vetur einu hárari en hinu fyrri var. Þriðja sumandi
 þóf þangis alls elstent; en í haustþyrjinnu gæði í hlauþ miklu og Kalla Ameríkan-
 manni sléð í hlauþ einninn í hausti, "Índian hret." Ad hretinn lokum fór
 þangis lokes að grafa og þóf inn einu færra þetta lengu holu í míjnum stáð inn
 í hólum, enda vand veturinn með eftirgðum mildur og góður.

Eftir þetta sá dýragarðs-vordurinn það jafnu fyrri í hverju hausti - meðan
 þangis lifði - hvernig nothi vetur mundi verða, en þóf fór ávalt nákvæmlega
 eftir því, hve langt eða stáunnt þangis þóf sinn inn í hólum í hverju
 hausti.

Formaður Rýðisverndunarfélags Fólcauds, frá sál Þórarinnsson, sagði mér sögu sína um Kríuna og hafði hann tekið söguna „Rýðisvinnunni“, en af því að sagan er hér störfuð eftir vinnu, er hún e. f. v. ekki svo nákvæmlega sögð hér sem í „Rýðisvinnunni“.

Það er niður tekið á sumrinu, að einu ein Kríu sœt í vögbrúnni austanvert við Þjórnina til að hveila sig á sífelldu lifinu fram og aftur allar netur og daga; ein þótt þá svo þrjú, sér störfuð er fram á sumrinu þessu, að þótt fljúga staki upp, þó gengid sé allnori þeim.

Á þessum vögbrúnni Kríu síu sést í vögbrúnni fram undan Þórnun-
stólunum og í sér einu þessu. Nordanfyri Þórnunna þessu Kríu,
og Kríu þessu auga á Kríu, þar sem hún sést, en sér, að staki er hún
þessu að ganga beint að henni. Kríu sér hún við þessu: Hún fer beint
viðunni að Þjórn, hlýgur viðunni af vögbrúnni og í lítilar svo ofurhög
á stinnunum, undir bakkanum, um þessu Kríu í niðri við Kríu, þar
sem hún sat en sá hana hveila né heyrði, þar hvar bakkinu
styggi á. Kríu hafði fundið vori um vögbrúnni og hlýgur upp á
bakkanum þar sem Kríu sat og grépur hana með hlið sinni og
laðbar svo með hana í hliðunum sínum undir Þjórnstóla. Þetta
sjá Kríu, sem í hólmanum voru og í flugi yfir Þjórninni og hvar

mí allar í einum hepi, „osterandi“ af heidi, stallsystur sinni
 til hjálpar og þess svo harða atloyn að henni, með gægi og bar-
 smid, að hún veður orandry, viljug að sleppa herfangi sínu og
 labba henni, niðurlit og sneyppt, en Krían, sem hún hefti náð,
 slaug heil á hufi hain í hölmum sínum of þess, frí og fjáls, með stall-
 systurum sínum, sem hefti höfðu svo dásamleg samtöl um að
 hjálpa henni í neyðarinnar stund og frelsa hana úr gægjum dauðans
 og þess þakkarins. Þóttust ní flestar Kríannar í hölmum og
 störfuðu milt. Þá geta sér norri um muntals efnið: Hátíð og hef-
 gerdar- og þakkaðis-söngur ómáði í allar áttir, að varnir um að fann
 sér elti oftast að votta og áminningu og hvatningu-ord um að standa
 „allar sem ein Kría“, höndi sem sléku votta þyrmi að vera að hönd-
 um. „Saminnadar stördum vés, sundradar föllum vés í helði og hjafta
 þakkaða, ef vés elti einum allar eitt“, þóttust einhverjir heyrja að
 forstöðum Krían í hölmum vaggi í höndu síni, er hún hélt þarna úti
 í hölmum yfir öllum félagsysturum sínum við þetta hátíðlega tækifæri.

Af þessu geta menn leit, hve einhuga samtöl eru: Þó þeir, o. t. v.
 elti stíllji þáð, vita þeir mi að Krían stíllur þau og vito höfð þau
 þafa að þýða - fyrir hana!

Krían er stöpsstór dugnadar vægum, en þó minnlans og gæðþekku
 vinur, sem aldrei létur þáð brýðast að heimvegija ekkert í hvern
 vott og ávallt í sama munni, svo stundvíslega, að gæra niðrið fyrir að
 henni henni á broddum dag - á Kríannessmálaginu - eða a. m. h. einhverum

daginn í við minni milli 11. og 18. maí, en það þess miðs eftir því,
 hvernig veðráttuferinn er hátíð í hinu löngu lífi þeirra, þessu-
 vel suman úr Suðurlöngu þeirra og frá Þingjardarhöfslöndum alla
 lífi norður að Íshafi, enda minn niðgunn fimmast, að sumarið býti
 eigi fyrir, hér í landi, en þessu þessu til Krámannastjórnar vorinn. Þú
 er eiginlega þinn eini og allveðnasti vortí vortar Íslendinga og
 ávallt þessu þessu gestur meira þinn dvelur hér langt frá í sumari,
 um þinn leitast eftir hlýjumar sundur í löndum, um og eftir höfuð-
 dag eða um minnada mótin ágúst og september. Er þá þessu þessu,
 þann, er þinn þessu alid hér og uppstóðast um sumarið þessu, að við
 þessu vel á legg þessu, en sum þessu þessu ferðast í soo langt
 og stranga ferð, sem þann eigi fyrir þessu, en þann þessu þessu á
 flugþingastíðla sinn áður og forældrar þessu, attingjar og vinnu oft
 þann svo í flugþingastíðla, að þessu er óþótt að þessu þessu að þann geti
 fylgt með þessu yfir handur og haf, allan þinn löngu úr vegg, sem fyrir
 höndum er, þessu sjaldan minn þann verða minni strandaþessu og
 aldrei sitja hér eftir allan vetturinn, heldur vitja atkustöðvanna og
 þessu eiginlegu atkustöðvanna eftir vortu vor, ~~þessu~~ Íslendingar.

Hér er mikill fjöldi þessu í hverju sumari. Aðal bestistóð sinn
 þessu þessu meðfram sjónum, inni í höfinni og í Þarman-hölm-
 annum, en þessu þessu þessu og minn vera í þessu tæli, ef
 þessu þessu vildi láta stobba hölmanna eða laga þann þessu,

affur, til að selja meira. Þannig taldi ég öllum sínum, er ég stóð við gird-
 inguna við Sólveigar götu, að ein Krísa fæði annars, er sat á gangstigi um
 23⁰⁰ sínum eitthvert löstoti, er hún ymist tóti við úr nefi hennar, eða
 á milli upp þaðan sem hún lagði þóð fyrir framur nefid í henni. Samtímis
 sá ég aðra Kríu flytja Kríu sínu er sat þar skammt frá 16 sínum
 slíkum fang sínum. En svo tóti ég eftir því, sem mér þótti jafuvel eum
 eftirleikaveidara: Að Kríurnar sem sátu, flugu upp, en hinar, sem áður
 hófu veid að fara þeim, settuð niður og að nús héldu Kríurnar sem
 í flugi voru, sömum staufsemi áfram sem hinar hófu áður.

Þetta var í öndverðum júnimánuði, og þó löngu áður en Kríu hófu mig að
 sit. Það get þú elski veid um það að nota, að þú voru að flytja mig um sínum sta-
 foda þá, enda voru þetta fullvörðir fuglar og sennilega annaðhvort hjón eða systkin
 eða um endur.

Það ber oft við, er þú viddi hefir stáðid lengi tíma, að menn hafi í Reykjavíki,
 sem annars stafr veith þó eftirleik, veida varis við, að Kríu er þóttim upp um
 áu tíu, að tíu maðk; brogt þá þá elski, að másta loy er þóttim heilbrigging.
 Maðkurinn nálgast yfirvordid þóttar votviddi er í nánd og stóttur þá afaujardur.
 Það viddist þó útra samreignilegt inn þóttim og Kríu, að þann kvott um sig
 finni þú á sér, þó eum sé jöddur þú, að hún umi bráðlega vofena og hvarð
 niðkinn áhceris, finni hann þótt í að svala þóttu sínum og að þetta
 hafi Kríu eitthvert hugbóð um og fari þótt þangad, sem þóttur voris er.
 Oft sé maður þjóann elta Kríu og hennar hana svo, að hún veinar
 og stóttur undan þóttim, eins og vori hann að dröpu hana. Kríu verð
 og stóttur undan þóttim, eins og vori hann að dröpu hana. Kríu verð

oft vel of lengi, en barlaugin hefir þá stadið um þá eitt, að Kríun
 var með síli í nefnum ^{en var} þess í leid heinu til sín, til að gefa þáð migum
 sínum eða þá maka sínum en þeirra gottli heima, en þjórnin átti líka
 svangar maga, unga eða maka heima í heidri sínu og sá sér niðri á
 að afleiðin fæðu í þann hátt að ná eilíum frá Kríunni, enda um þann
 offerð beira sigur úr lítinu í þeirri vidur eign.

Það ber sjaldnar við ni, en áður fyrnum, a. m. h. hér í Reykjavíki, að mæður
 sjá börn og unglinga vera að „egna fyrir Kríun“ (eða álitu), með því að flýggja
 lifur og stóri í sjónum, sem vitandaga er safllaus gaman, of elki býr vera miki,
 t. d., eins og áður var lítt, að snari fuglinn í grind, sem er ljób og grimmdarleg
 veidi aðferð. Sé þetta að einu gert í gamni og til þess að gefa fuglinnum góðan teita,
 með því að flýggja til hans niðjum og ógryðtum lifurabroddi, þá kemur honum
 þáð vitandaga vel og er þó gaman að taka eftir því, hvernig Kríun og aðrir
 fuglar beira sig eftir björginni. Sér þá teyft, að þar er enginn annars brodir í
 lík og að þar mæður, of svo matti segja, „handaflið“, hver hnosid hlýtur.
 Kríun er þá allra fugla norðurlands, á mædatyft og hatlin sér með; hún
 undi í lifurabrodd, flýgur með hnum spóllhorn frá landi, en þar verður hún
 að sleppa honum við rituna, sem svo flýgur um fjör, en verður þó bráðlega
 að niessa af honum í gapanði ginnid í grámafurinu, sem flýgur með hnum
 lengra út í sjónum, en þar verður svartbaleusinn í vopi hans og við hnum
 verður hann, „að láta hann af handi“ hvað sem þáð heitar, því „hann lofir
 elki hlut sínu fyrri neinum“ og hlýtur hnosid, sem Kríun, ritun og
 grámafurinn höfdu hvert um sig lagt sig svo niðri í helthu fyrri, en orðid

missa af, hvert til annars, fyrir yfingun og ófyrirleitni þess, sem
 stóri var og sterkari í baráttunni við að tjarga sér. Og þannig er
 því varið í lífinu og náttúrunni, að næsti allstæðan stendur styrinn
 um viðhald lífsins þannig, að sé sem minni máttar er, verður að láta
 undan hinum sterkari og jafnvel verða honum sjálfur að bráð.

Em þessi vidureign kráunnar, ritunnar, grámafnsins og svartbalansins
 um líf, arðoddinn oða sem kalla mátti, "gödi lífsins" sýni m. a.
 það, að sé, sem er minnstur og lítilmóttögur, er oft hugmæri,
 djartari og áráðari, en hinn, sem meiri er eða fyrrihótt verur. Þannig
 má benda á ótal dæmi um láð- og lagar-dýr, og er lóðdómurinn niðr
 fyrir alla menn, eðli sígt unglingsu, að verja því athygli og lora affari,
 að lýsin hafa, þó í minnumandi stigi sé, bari vit, stéttning og um-
 fram allt tilfyrningu, sem menn síga reyna að stíljá. sem bost og
 vera hollleika til, sýna mistömun og manntörléika, enda hlýtur
 það að gera hvern mann betri, jafnvel í sambúðinni hver við annan.
 Hið, að láta sér standa á sama mun, hvort hundurinn, kotkurinn oða
 hvert annað dýr, er hungurá ríðilla haldid, hvort mæður helfi verid
 oðsós í þró að vungtrjóða fust, vana hann eggjum sínum, mástle
 unguðum, eða drepa niðum frá ósjálfbjarga unga sínum oða af þótti,
 o. s. fró. Það hlýtur að gera hvern mann vandan, handan og hollleiks
 lausan gagnvart mönnum og dýrum og það er bati ljótt og þefur
 sín á mannum síðar á einhveru hátt, því hann á sjálfur einhveru
 tína fyrir handi að komast í hann krappan í líf-baráttu sinni og loka

sjálfur - að dregja.

Það er almeint álitid, að Kröfnir sé allra flegla steypsomastur
of svo margur eru sógnar um hann of hálkenni, að þess hefs þeir boga,
að menn hafa veitt honum alveg séns taka athygli, enda er hann flestunn
fuglum framav handur að hylbýlum marna of heldur sjá náloft þeim,
eindum nidri við sjóinn, þar sem sjófangid er of stid fyrir hann mest of bogt.

Þóðli manna hefir (hafi) beinslins trú á Kröfnirum of er sú trú að vinnu
oft nefid hjátrú eða hrisduer vitni, en Kröfnir hefir sýnt mögum athygt-
um mannum, að oft of einnath veidur honum að trú sinni of stakalín bant
á ymisloft, þó fath sé, af trúar brogðum þeim sem kennað er við Kröfnir
ganda, of sem sýna, að þar er stali um svo mikla villi trú að aðla sem
menn s. f. v. Halda að sé.

Þegar manna fara í laugferd - of jafuvel þó um styttri ferdi sé að rala, jafu-
vel leija á milli - , eða ganga til steyps, þyfir það góds viti, of Kröfnir flýgur í
sömu átt sem manna fer eða á eftir manni. Hið þyfir bota einhveru oflagnað
í forinni, of Kröfnir flýgur í móti manni of sénsfalega of hann gangar niðil.
Mög dani er til þess, að sjómenn (formenn), sem gengid hafa til steyps of
matt hafa Kröfnir á þeirri leid, hafa sinid aftur of hatt við sjóferdina, a.
m. H. þá í bili of hafi engu bati trú á þessu, en þó, sem almannugt er,
þá er þeir hafa matt Kröfnir á steyppingu sinni, en það hefir oft veid
nagil of vordil til þess, að draga úr þeim allan hæg of dug of jafuvel úr
allri steypsloftunni, svo að hún hefir sinid einhæg. heim á leid aftur of hatt

við allar sjóferdir þann daginn. Ad nota krafur eða þvennumanni í gongu
sinni til skeips, er því talinn einn þinn óskast. fyrir lodi mikillar sjófar og
litlu botni, en ad reka lánna í helium á sokknum sínum. þegar farið er í
ham ad morgni, eða nota hundmorgu lóðastandi í liid sinni til skeips.

Krafurinn hefir ad setur sitt í hannum hömnum og þar verpir hann í "laups"
sinu, eða heidur, sem hann býr til ís luygi og fagnum, laufum og moga, en þó eru
domi til ad hann setjist annarskadar ad og verpir þar. Vátlog 1910-1912
verpir krafur einn utanvert við Kirkju turninum á Paulverjabæjar þviki og
vaxp. ~~verpir~~ þar í laups sinu, en svo undir söku ar lóður þar ~~verpir~~ ad
þessar tiltekta hans, ad þeir ofsettu hann í allar lundir og reyndu ad
flama hann í burta, a. m. H. fyrsta ánið of þvennum sem hann hefir þar til:
þeir óttuðust og tóku mikil um þad sin á milli, ad krafurinn vori ad lóða
þeim sínuver vóðalog stóttvindi og gerdur hannum því allt til unista. Þeir
sigudu á hann hundnum, reifu undir "laupsinn" hans og reyndu ad flama
hann í burta með öllum íllum lóðum, en þvennum sat vid sinu þeis og
byggdi laups sinu upp aftur og aftur, hverning sem karlarinn létu, því þannu
hefir hannum virzt hann "létur settur", undir sjónum, en ad búa upp í
Lugólfshalli, í öllum krafum ~~þar~~ ^á ad ákinn þar og fjarki sjónum, þar ~~þar~~
sjógin var svo notkelt og notaðeg fyrir hann einn og þá stóð á fyrir hannum.

Þannu fyrir vestan Paulverjabæ, en lóð notkelt, er ad Hecclum
heitir; vogalungdinn er róstur í astarvogur, en niður í Roffistöðu öllu
er þó lengri vogur, semilega lóðraskir. Þonclinn í Hecclum hófir
þaðid heyr sin ~~ad~~ ^{og} heyrstjól með húsí um hantid en var mi

Láttu að gefa heyrin svo, að stöðvar einni voru eftir og heyr-
 stjótin hafði hann ríft niður, svo krúsid og kristurnar légu
 nið á við og drélf á mudiargardinum eða íti á líni. Þarna fann
 hrafninn efnivíðinn í laups sínu að mestu leyti, en vart aði þó
 eitthvað til að smora hann með og honum varð þar etíki á aða fát, þá
 sem síðar mun sýnir verða. Krúmma hjósin sótti nið heyrja kristuna
 af annari til Hellna og láru þó þarinn heim að Gaulverjaból, að þau
 hildu með nafni hvort í sínu enda kristurnar og flugu með hann
 heim í Kirkjugarðinum. Gaulverjaból, til þess að nota hann svo síðar
 er oft á þyrfti að halda. Oft vildi þeim ganga erfidlega með stóran
 krúttur og lúka, og vildi allur stórrí stjótinn detta niður hjá þeim,
 vegna þess, að annar hrafninn flaug stundum ofur lítið krúttinu en þinn,
 við það kom „slíkt þur á slána“, svo annar missti og þinn gat þá etíki
 haldid, en ávalt var byrjad í nýjan leik: Hrafnarnir „Leypju sér
 niður ládir í sínu - sínu, þeir, þeir!“ - og hótu kristuna eða lúttinum
 upp og flugu af stöð, þangað til hinn dæth affur eða var þinninn alla
 leid upp í Kirkjugarð, þangað, sem hinn átti að komast! Þessum þeir þá
 við, að hrafnarnir, etíki niður hjá kristunni, sýnilega til að kvíla sig, þó
 þetta var efnivíðinn flutningur, jafnvel þó etíki aðri mun nán stó „tí“ að
 eoda eða stjótinn, enda hefir þinn þótt þótt í að fara með hvíldum þótt
 vitnulega var komu fluglins etíki „Kona einsamul“.

Vidur í Loftstadaöldu var smundur nafni brandstærfa rekin í land,
 sem stjótinn höfdu flýgt í stjótinn, frá þeir listrinum eða lojarari;

Sagarnar ír þeirri Kofu voru á góttar sonir minnar en krist-
 ninnar og þangað var min lídinn lofd, þá gáruar gæddar í sundur
 og botnum vorum heim í Kerklingardrum í Faulveijalei. Samfarar
 þágar og stórar var elti höfð ad eiga við, enda óþarft, því ni var
 alls þess aflað eum við þurfti, nema snaris sjotta. til þess ad
 vefti utanum laupsinn og þurminn, en til þess þurfti ni helzt
 notkand langt svoti og þess var jafnvel stæmmsk ad leita, því
 Kerklingarnar í Faulveijalei jarhverfium, Vöðla koti, Hauzi, Þrants-
 húsnum og Dalde og víðar, áttu all von þvotta stöf og sum notkand
 löng; þau þurftu einhverum vegin á þess menn vísna, ad notkand
 hefði stórn þau niður ad leyst frá stansum ni; þad gæddu þum-
 binarnir í Faulveijalei, með því ad höggva þau í sundur nið nefsinn,
 sem hins mið lodband voru, enda höfðu þeim einhverum tíma ad ur elti
 orðið stóta skuld ír því ad höggva gat í sveil þurft þau þross stóttu,
 til þess ad fá sér vönum þetta ef svo bar undir, ad hann lá dandur
 ad jafnvel elti nema afvelta og ósjálfojanga ein hvermsk ad ar nielli
 þurfta itti í höggum og engium mánu votti til ad reisa þann við ír
 afveltum ni, enda hljóðar gamalt niáttoti svo: „Sá í fund sem fyrst þinnur“
 og svo var elti betra ad þegar og maðarnir adu allt þetta ríft og engi
 vtri hefdu þess not.

Þú var allt til búið og komið á stöðum: Hristumma frá Hellum, Fag-
 annar og Kerkubotnum frá Trösumnum niðan af Þott stöðadde og
 neiglegh af löngum og vorum svotum ír snivustöjnum frá Kerk-

einninn í „Bojarhverfinu“, sem kallað var y mis var tekið til að
 „hafa“ þetta í loft upp, upp að Kirkjukurmi. Kófubotniinn fór
 á þot lofu, og kirkjurnar studdu þann velli, ef vafin var með fagnum
 hér y þar og sundin voru yfir nóg til að margvefja utavinnu feru-
 rum og alla byggingu og sjá: Raupurinn var byggður! Fyrirskoti
 birstadur handa einninn hjórnun og einninn finum eta oss Krötk-
 um, ef svo stíldi vilja til, að þau eignuðust svo mög boði í meðan
 þau byggðu Paulveijabódim með séra Runka Jóris syni, sem vitau-
 lofu var stadarinn forsvor og forþakari og síður manna vildi
 með þessu nýju hjórnun meitt hafa, enda hafði hann etari veig þau
 í heilast hjórnun og stóð verulegur struggur af þeim, somilegu
 vegna þess hve svört þau voru, stárför og háflegg — í hysumun, að
 etla sér þá dýfð, að setja á þarna í sveitinni, á nokkurum
 heimildum frá honum eta öðrum, og með það síndlegu fyrir augum
 að hlada þarna niður Krötkum, á þess að hafa nokkur fyrir sig
 að leggja. En hvað min það! Því sjá: Ungu hjórnun létu yfir allt, tæm
 þau hafðu gjört „og það var handla gótt.“ —

En — svo vildi svo óþökkilega til, að fyrstu nóttina, eftir að allt
 var tilbúið og þau etludu að fara að sofa þarna, glöð og ánægð, þó
 þreytt voru, að stórvindur norðanrost stóll á og jafnalt allt við
 jörðu, nema vitaulega hvortki Kirkjurnar né kirkjurnar, né heldur
 séri Runka, sem soaf inni í bel og dræpuði seta drauma, heldur
 bléssadan nýja laupinn. Hann var fótinn út í vöður og vind;

Krúttáttur lágu eiss og hrávíði iunnu um leiddin, kájarar
 þottar í sundur - en óslitnar samt - svo sundin voru ein eftir,
 öll ív lagi zengim og áðunvísi en þau áttu á vera. Þetta var ömur -
 legt ástand, alla þrá þrá daga og þrá þrá netur, sem vesalings ungu
 hjórin áttu við að líta, eiss og þá stöðun líka á fyrri þeim, komið
 fram að sumarmáttum og þau línu að flytja sig alla leid ofan í
 hlyóls fjalli.

Þau sátu í hlyóls samann og hjólfundu sig hvar klyppað áðun og
 hlyólu hlyógin nið og til framtvárinu ar: Hvar þau áttu við að gera!
 Vedid batnadi. Allt var við hendina, krúttáttur, kórþubotunum og
 kájarar, allt óbrokið og óslitid að vísu en allt ív gróinnun zengid
 og komið við vögar ív um allan hlyólsjagard. „En stýldu sundin þóttu
 þetta mikid? Líti elti reynandi að byrja aftur og reyna að homa öllu
 samann, fyrst allt er við hendina? Ögnum við elti að byrja strax?“

Þannig var stöðun ungu hjórin um þetta fram og aftur í meðan
 þau lítu eftir öllu og aðgöllu hvernig um höfs var og vedrinu var að
 slota, sem gaf þeim góðar vörnir um, að allt góti nið farið vel, og þau
 byrjuðu strax og yndu samstaki, ni, eiss og áðun og svo hlödu þau laupsinu
 nið í þrem dögum, um þá leitu og hvar byggilegar en nokkru sínu áðun
 og sögdu: Þetta er gott; alveg ágott og nið gerid hvothi nordangardvinu
 né séra. Þessi statur nokkru nið og innan fáru daga voru fjóru
 ephilogis og kólsvartir strákar í heiminu bornir, summan undir kirkju-
 tuminum í Gaulverjabell. Ungu hjórin byrjuðu svo þarna í hvernig

Sumari í þessu ári, stráðarnir þeirra dafnuðu vel og fluttu út með
 þeim upp í Lúgvólfsfjall og vudu þar eftir, eða í lengdust þar og svo
 áttu nýgu björnin leita í hverju ári og þurftu aldrei að muna þetta
 undurbyggja þá sínu eða laufs, þarna niður frá; sér. Þessi var
 Kirkjubæjarklepp þeirra í all þessu ári og lagdi blessun sína yfir þau
 og barn þeirra, eins og aðra þar í sókninni og allt fór vel í mið þeim
 og sér Þessi, er hann fór alþari til Ameríku, sýndu þau hann svo
 nið og, að þau fluttu líka í burtu frá Paulsvígja þá upp í vesturstað var
 sínar og til vinnu og fróna, er bjuggu enn í Lúgvólfsfjalli.

Þegar hrafnar fljúga hátt í lofti og velta sér við (hvotfa sér, er þáð kallid)
 í fluginum, þykir það þáð hvasvindi og rogn.

Á þáð einum í Flóanum gengu samant ^{allt sumarið} allmargar kljór og einu
 þarfur. Þag nokkurn þór eigandi þeirra. Kaupstadarferð út í
 býarbakk. Þess lá þar í hófu og lind býjar og var lítil þyri, að
 það gæti lagt út daginn eftir.

Fólkid á bænum var við heyrinum í tíni um daginn og naut-
 gjeppinn allis þar skammt frá í beit. Skommu eftir að húsbóndinn
 lagdi af stöð í Kaupstadinu, nokkurn fyrir hádegis, sér fólkid á bænum
 að hrafnamergd mikil er komin þangað sem nautgjeppinn voru
 og selja hrafnarnir svo nið og á nautinum, að það gætu hvort í
 stöðid né leigd; færi það frá klúnum, eltu hrafnarnir það með alls-
 kyns skrápaláttum, hóppi, gargi, flugi á klúnum það, og stungu

Það í hausum og belgum, svo það hafði engan frið, en kynur
léti þeir með öllu nader lausav. Fólkinu þetta þetta svo kyn-
legt, að það lét reka hrafnana í brutu hvarð eftir annað, en þeir
vorn ávara kommu, en frá var gengid og létu ein ver en fyrr.

Stömmu eftir sónið komu tveir ~~þeir~~ kaupmann-
innu til að selja karfinn, því þann hafði lagt svo fast að
bóndanum að selja sér nautid til slátrunar áður en skipid
fari, að bóndinn neyddist til að selja honum það, þá um daginn
og var því slátrud sama kvöldid.

Hvort bóndinn né stófrum heimilismannna hafði gremd
það um mögnum, að nautinn yrði fargad, en hvernig vistu
hrafnarnir það? Eitt hvarð hafa þeir meint með þessum látum
um daginn. Voru þeir að vinnast eftir slátri eða voru þeir að
advara nautid um að forða sér?

Þú soyr gengur almennt um hrafnana, að þeir haldi þing
í hvorju hausti (sbr. „hrafnþing í holti“) og stípi þá hvorju
tveim hrofnunum saman, en eigi að taka sér bólfestu að þessum
eða hinum bönnum, en vilji mi svo til, að einn hrafn verði af-
gangs og tala þeirra allra standi á stölu, þá ráðist þeir allir
í einu á stöku hrafninum og drepsi hann. Því er oft sagt,
t. d. þegar verid er að stípa listi á stíflivelli og einn manns
hletur verdur í einu kastinu en þogga í öllum hinum: „Á ég
(eða þú átt) að verða stöku hrafninum!“ Stíkt kast er að

öðru leyfi nefnt „Stakur“, og þykir þeim er það hlífur, þá
 fyrir sig en elsti óháfr, því „Stakur“ fer oft, sem aukagæta, það
 sem gengur af skiftinu, en óvíguloga er það elsti voris fiskear,
 heldur, smágrá, Karfi og Keila.

Þessi þingahöld krafuranna í sveitunum í hausti vörð
 þess vottu um það, að þeir viti að 1 og 2 um ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~
 eða ef einum er bót við tvo, þá verði það meira en tvö
 eða of mikil ^{verdi} og til þess að íþyngja um af þeim sem þeir atlast
 til að ali önnur fyrir þeim allan veturnum. Einn fremur gætur hugs-
 ari, að þeim þygi elsti eadleggi að láta einum af félögum sínum einum
 úti í vestrarhjúnni lífsins; þennum sé það sjálfum betri að deyja þógar
 í stad, en að líða hungur og harður, sem birtist nía úr að verði hlut-
 skifti hans eða einhveru hinna þingga, ef þeir verða allir saman í
 einum leli, því það eitt er noðilegt til að ⁵⁰⁰ ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~
 þingga, að þeir hafi elsti nóg fyrir sig að leggja. Þennur hús hár krafur
 þingga verður því sá, ³ ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~
 hattu!

Það þykir margsamad, að krafur bótí mómmu feigd, bótí með þvi
 að garga nóg af þeim eða heimili þeirra, svo og í þringum stíps sem
 þeir eum á; en óvígulasta leiðarmelið er þó það, ef krafur setjast í kirkju-
 manni margir saman, garga þar og núa ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~
 um“ við meiri kirkjunum eða þunnum. Oft hafa margir krafur sógt
 þar á ísum, sem einhver maddirum þess fandi í yfirhyllmadu vötu

skinnu síðar, þó enginn hafi séð slíka vott eða vitad af henni áður.
 Off hafi hráfninn misti of bráð sínu eða öti vognu þess, hve káttur
 hann er of skrafnin, þegar hann kemst í góðan mat, f. d. hrosssteiðall
 í afvettu eða vott, sand í þytti, eða laumt, sem eðli getur bjargad sér
 niðfott eða laubvadar; er hann þá oft tilfinninga sljós og handur í horn
 að taka og vott þá veijulega fyrst í augum á steppunum, enda þá oft
 sem eiddar not sár kvalnum af þungu. Heyrir þá veijulega tíð svo
 nefnda gortljóð í hönnu ofvendar oft til þess að menn fara að veita hon-
 um meiri athygli en ella mundi, því káttur og gortljóðið bendir á, að
 hann sé í öti og missir hann þá oftast not fyrir þessa vott og margir
 skreppunir hefja veid bjargad undan hönnu vagna þessara bendinga frá
 hönnu sjálfum: Káttunum og gortljóðinu.

Því þarf ekki að líta, hve falleg steppa hráfninn er: Gljáandi og stök-
 inn, „hráfnsvartur“ framur af neði og aftur á stál og niður í laffir. Svó er
 hann handur og þotgödur, að hann getur lifað jafvel norður í Grönlandi og í
 myrktu heimskaftalöndum, sem eiddur á Ítalíu. Svó vitur er hann og nánnfús
 að hann getur eðli manna mál og gefir orðnum heita áli eplu, enda skreppir
 það hug vit hans nið, að migangast menn og vera samvístum við þá. Hann
 er hygginn, sem best ségt á því, að hann getur öti sítt í jörðun niður, til þess að
 eiga til votta máls.

1883. 29. may. var manna skada vöður mikill eystra; þá um morguninn sást stór hópur hráfnu í þotláti þessu
 hafi í lofti yfir þringflugi, með miklu gægi. Þegar hráfnar tæða sér margir saman á húsanna, hljóta sér saman
 og ganga, en von á að vel fríðist þann dag. (Öffisbrávar Þudmudis þri þotláti þessu. 21. ág. 1932. J. P.)

Stearfurnir og Tunglið.

Þann Stearfarn er það vitandi, að þeir eru þar heilt og haldast þar við sem útsker um of náloft bringandi. Þannig eru Þangstadsgrjót, Skisafförum og Þangvíf, austanvert við Hofshvæpi, að aladsetur Stearfa. Það er sagt, að Stearfarnir sjái vel, en þeyri illu; einnig er um þá sagt, að þeir séi hrad dir við Tunglið, þegar það verður í Steyrjnum: Þeir sjá, að það er í fleygiferð; stundum er það hulið Steyrjnum, en stýst svo framundan þeim, svo glampar af og alljart verður. Það er því eðli ósemiloft að Stearfarnir öttist návist þess við sig um of og að það mundi e.t.v. taka sig í þá, þar sem þeir annars þykjast vera öruggir og óþultir um sínu hag, lengst úti í eyðiskerjnum, innan um brin og boda, þar, sem einnig annars er líklegur til að leita í þá. En mi þessa Stearfa, eins yadrar Skepnum, að njóta svefus og nodis og þeir ein badi svefusannir - sönnilega fækar ein adris fuplar - og þeir sofa fast.

Til þess mi að sjá við hattu þeim er af Tunglium stafa, þegar það er í þessum orflu- og ólata-hann, hafa Stearfarnir helid uppi þann sid, að láta einu af félögnum sínum halda stangan vord um alla hina, sem sofa og er honum allad það veyloza og vandlausu tlett. vsk, að gófa þess, á þeir verdi eldi fyrri neim ónodi af Tunglium at neim þeir er huplad yeti svefuro þeirra ata latid þá verda fyrri

því lífs- og líms- tjóni, því hugast getur, að stótmáðurinn og stæfa-
veidarnir kenna að þeirri ávörðun of eru þeir því varir um sig og líf sitt.

Þegar stæfarnir ganga til hvílu utan í eða upp á einhverjum stæfnum,
þá er ein þeirra þangað sem stæfnd er höft, set þar, stíman, í allar áttir,
en góms þó aðallega í áttina til tunglsins, því það er ein meistar hálkumma
að votta. En sá, sem þetta vottustarf hefir á handi, heitadur "vottu stæfar".
Hve lengi hann hefir þetta starf á handi, er mótinnun eigi kunnugt, en
gera má ráð fyrir að hann einn sé ekki látinn votta alla nóttina, heldur
sé "stæft um vottu".

Þeir, sem fara á stæfaveidun vika, að of vottustæfurnum höft, án
þess að hann geti gólad eða gefid kjóð af sér, er andvælt að ná öllum hin-
num stæfurnum einn í stæfnum sofa; svo fast sofa þeir. En vottustæfur-
num höft því aðeins, að höft sé að elát hann í rot með öm höggi.

Stundum setjast stæfarnir að í sjávarljórgnum og situr þá vottustæfur-
num eftir á brúnni, en hinir sofa á sillum og snósnum í klínungum hann
og á sléttum stæd hefir veidimáðurinn veid, sem þessi aldurinn vísu
er um:

"Margur ágirnisk meira en þarf,
máðurinn fór að veida stæf
og hafði feugid fjóra;
ecti hinn fjúrti, en í því hvarf
o'n fyrri lejarid stóra".

Það er oft sagt um börn, sem kallað eru övör og eiga sefitt með

söfnu - verda andvölin - „Þú ert allra mesti völu-starfur.“

Afs.: Eg hefði talað við marga menn og spurt þú, hvort þeir vissu af hverju nafnið „völu-starfur“ væri komið, en einum þeirra hefði gefið gefið mér nánar bendingar um það. Eg hygg, að það sé komið af þessari sögn um starfana, enda er það almennt vitað, að völu-starfurinn er til og að starfarnir hafa sér þannig, sem hér er lýst.

Alftis og síður.

Sumarið 1925 fór ég eftir því, þegar ég gætti meðfram Þjórninni hér í bænum, á leið minni í bankann sta frá hönnu, að lösta 12 viltar andur héldu sig stöðugt þar sem álfirnir voru (4^{ar}) úti á milli Þjórn, en fóndu andirnir, udr í 100 að fótu, voru ávallt norri laudi og jafnvel foddvandið að klenna gáloft álfnum. Sérstaklega voru það þótt hantollur (handdifu-andur), sem fylgi spakastar voru út álfirnar: Á sífelldu lífi affan undir stélinu í þeim, að tína þóddur og lýtur, sem upp komu, þegar álfirnar gæggjudu í vatninu. En eitthverri hegg virtist mér andirnir hafa af álfnum, því þegar þótt komu með hausnum upp úr vatninu, hristu andirnir ávallt við, og affur í baki, eris og þótt voru að óttast að álfirnar myndu líta sig, en það var ótru udr en að þótt lítu þótt, því þótt stuggjudu aldrí við þeim. Þú náli var að gegna nið fóndu andirnir: Stönn þótt norri álfnum, mekk þótt upp og ráku þótt á undan sér, þangað sem þótt voru áður, oða að

landi, og ef þær eruai hýfjundu sig strax í brútu, eltu álfþinnar
 þor, lánndu vöngjinnu í vatnið, blésu að þeim og vönginu. Þóndu
 andinnar voru þeir lafhræddar við álfþinnar og hlýon jafuvel á land upp
 til þess að vanda elti á vögi þeirra, er þor létu svoa ífridloju. Á stéðinu
 flótti lánnduandinn ein öndin í grjóti, sam var í lánnduandinn í
 Þjórninni, og gæmmur minn er sá, að ein af þóndu öndunnu, som flaut
 dand í Þjórninni einn mögnum, hafi orðid fyrir lánndu andinn í einhverri
 álfþinn og hún dregid hann í einn þónduandinn.

Þú mitu sumand voru vilti andinnar ordnar yfir 20 að tolu, þó
 margar þeirra voru nín klunnar mid unga sína þungu; ein þeirra hafði
 Tengu í eftir dragi og ömmu 6. Þóndu lánndu andinnar nál og
 mögnum, þóndu álfþinnar sig til og náðu þor í brútu mid hárðri handi.
 Aftur í móti viltu álfþinnar hafa áregju af andar mögnum og þeir
 af álfþinnu, þóndu einu síni sá og andar unga, hlupu upp á bakid í einni
 álfþinn og sitja þar stundarkorn, í meðan álfþinn synði þarumid mid hann
 í bakinu all-langu spót og á þess að annast við þessum fliruláttu
 ungum vid sig.

Einu síni sá og þeir á strákum, 6-7 ára, sitja í bakinu vid þjórnina
 og voru þeir að hofja á hór álfþinn som voru þar í einni stömmu frá
 landi. Strákarnir gæddu elti ikt og sá vid þor, heldur sá þar þar
 í hór og hreyfdu hórþinn hór vid þor. Einu strákarnir var mid stóla-
 fóstur í bakinu. Kennur þá ömmu álfþinn synlandi, hór og hór,
 þunguð sem strákarnir sáðu, gæddu í land til þeirra og gréidkar

Þó meir sýnd sem ríð þeim Aló, með hausinu niður við jörð,
 meir hún ríðir í þann strálinn, sem með tvíþanna var og lítur
 í hana og tugar af öllu afli niður að Tjörn. Gyðjós til að bjargadi
 strálinn, sem allt atlati að ora af öðru og óhljóðum, en svo var
 álfur réid, að hún ríðir í hana álfina með áföllum gáttum þó
 lengi við, kvöldinu hátt og leygdu hausinu hvor á annari og lítur til.

Í fróðhöfðum á vetrinum sitja álfur oft á ísnum og hafast þar við
 sem vatni eru. Þessi vöðva svo að ein álf geti elti brot við gat í
 ísnum. Hona þó svo margar samur í einum hringi, að ísnum verður að
 láta undan þunga þeirra og reyna þó síðan að halda vöðvum þeirra
 svo lengi sem þó geta, með því að fara þannig að, en oft kemur að því,
 að þó fá við elti húnid fyrir frosti og flýja þó sig þá á afstuldegi,
 sem lengotum eru andir, vagna járngrútu (leir) sem í þeim er.

Heidalóan og löusfrællinn.

Errikenilof er það, að þó að maður sjái löusfræll svo stóran, að telja
 megi í huga-oda hundræða-fali, þá skali aldrá sjást nema einum löusfræll
 í höfnum, en ávakt er þó einum löusfræll þeirra í meid, jafnvel hvort sam-
 höfnum er stór va snár. Þ. Kjellson í Eyrbakkalo hefir sagt mér, að löu-
 frællinn sé aðeins í höp löanna fyrst á vorin, á meðan hvort hann né
 þó séu búnað að fá sér mat. Þegar því er lotid, hverfi hann frá þeim;
 en á meðan hann sé með þeim, stjórni hann einu öllu fjendalaði þeirra,

með því að gefa til kynna (give Austrija) af hattu er í þendunni; Hann
 fljúga fyrstur upp og velji stöð. Þar sem höpurinn í að seljast. Á haustin,
 þegar „lóan í Holtum flýgur“, er löngullinn ymist mjög sjaldan að aldris
 með í slíkum félagsstöps og þegar ^{leita} fram í haustin ² ⁴ ⁵ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³¹⁷ ¹³¹⁸ ¹³¹⁹ ¹³²⁰ ¹³²¹ ¹³²² ¹³²³ ¹³²⁴ ¹³²⁵ ¹³²⁶ ¹³²⁷ ¹³²⁸ ¹³²⁹ ¹³³⁰ ¹³³¹ ¹³³² ¹

Háttalagi og klóðrinda brogðum drögju margan mann í talar, en vitan-
logu með því veid ad bjarga eggjumum sínum of oft höfnast þú vel.

Ávallt er þá Karl fuglinn einhver ~~stadar~~ á veidi og létur Kven-
fuglinn, sem á eggjumum liggur (ada Karl fuglinn ef um þess hátt er
ad roða, þá hann liggur á eggjumum en ekki Kvenfuglinn) vita, ef ein-
hver er á þend, sem ötti getur stadið af.

Rómurinn.

Það er allkunnugt, ad Rómurinn spáir veðri ada segir fyrir mál þad í þann
hátt, ad sé regn í vöndum segir hann: „marvott, marvott, marvott“, au sé
aftur í móti von á þess veðri, segir hann: „lega-tra, unga-tra, unga-tra“, þ. e.
þurka tra, ada jafnvel tekir af. Endur tekur hann þetta jafni ögnum
sínum í einni lotu, þann dögurinn verda margir. Þegar von er á
kollvindi, stórrigningu og hveti, segir hann niðr eyndarlega: „o-hó, o-hó“
o-hó. Rómurinn þylur enginn aufrúsgætur þar sem silungveidi er í
vötnum, áin ada lokið. Hann getur ekki gengid í landi, veður
þess, ad fóturinn standa aftur undan stélinu og er til gænslegrt
sögn um orðhina til þessa, sem ég hef skrifað um í „Þjóðsögu
frá Frönlundi“.

Kjörinn.

Stundum er Kjörinn kallaður „votukjör“, og er það vitanloga samir

fluglunn, en elsti neins annars kyns fugl. heldur hefur (þá) hann þengid
votu lýð nafnid vegna þess, að þegar hann heldur sig heima á bojnum í staund-
num jafnvel í varphlötunum og segir með mildilli óförgju; "Fug, gny, gny, sný"
sér við í loftinum og steypir stömpum, er það segir saga, að þá er rogn í vöndum.

Þóttim er oft nýjð áleitinn við heima: Eftir þann misturmaslaust þangad
til him veldur að sleypa við hann séli, sem hún hefur nób og orlad að þá
mígum sínum í.

Fóllan. (Hávella?)

Spáir oft vöðri: Sé rogn í vöndum, segir hún: "a-á, a-á, a-á" og
er þá gáfrun og vörin fræmur nafuelt; en á undan blíðvöðri, lopti
og góðu sjóvöðri, segir hún: "a-ara, a-ara, a-ara" og þá er sjómörmin þá
sem beuding til sín um þá, að mál sé til kornid að ára, oðá leggja
í þá ára á bát.

Hintrinninn.

Hann er sjóvarfugl, en hefur stundum upp á þér, sér staklega síðla
sumars, að fljúga hátt í lofti upp til fjalla. Er það órókur vottur þess
að þá sé stór-rogn í vöndum, svo, að "aelt selitur", þ. e., nýfar og engi
aelt fer í Haf af vatni. Vísu brot gamalt, bendir á að þetta sé svo:

"Ef hintrinninn flýgur til fjalla,
mum flótá' yfir vallahest alla"

"Landsþynningsgrallariinn."

Líð vísar um margar Kolategundir til, sandkoti, "sand spættu" (d. Rödspætte), flúva o.fl. en ein tegund kotta var þó allhinn í Dalhannum, og Öllufrumur í Stokkseyri, því þar er miklu öljufri sjór. — Sem ég hefji elti oddid var hér við Faxaflóa en veidið þó vitaulega hér, þó elti sé svo mikil megd hans hér eins og systra. Hann fékkst niðr sjaldan í lóðir, en koni þad fyrir, þá var megdin svo mikil, að annara fiska varð namast varð og innu fávur Klukkutína var konið stórvindistota af landsuðri, fallandi klukka, brinn og oft langfróð. Þessi koti var afar-stór, með gullitum klóði, grás á bakki, með sandgulnum blettum á bakki, sem líku úts eins og rósaþléð voru. Hann var á allt nefndur "Landsþynningsgrallari" og þótti áæt soðning.

Hafi hér veid um "Röd spætte" að ríða, hefir hún veid óvenjulega stór, óða jafnvel ömum og stórrí tegund en sú er hér veidið

Fjörumadkurinn.

Á Stokkseyri er bœtur mestmegnis aflað með því að grafa eftir fjörumadli í Reivunni, sem svo er nefnd. Hún er allstótt svoti, sem sjór fellur út af í hvarða fjörn sem er, en þó vitaulega mest í stórskaunum. Hún er fram undan Hmurs í og blandast þar þrú samann sjór og vatni um háflodid. Á rósarnir koma fram úr Reivunni, út í ömum lón og síðan út í brúngard. Á Reivunni var grafið, hvarðr sem einhver leikindi voru til um sjóvæðum; voru þar oftast margir

manni að verki, dag eftir dag og nótt eftir nótt: vorum og þaustrum, sér-
 staklega þegar stórskýnt var. Tildi þá oft, er lengi var búið að grafa, vanda lítið
 um mat: „Hann er þogur í dag, matkerinn“, var oft viðboðið og grófu menn
 þú á völu, frammi, að þeir áðu út í kúni, aðallega Karlastada- og Þjáma vödu-
 vili, stungu stöflu sinni þar niður og er þeir tóku hana upp aftur, létu þeir
 þanna hvíla á hné sér og fíndu svo matkerinn sem upps kom í sandinn sem
 á stöflunni taldi. Stundum var svo víð, að þó menn öllu þess ekki von,
 að þinna mat á kvöldum, að þeir fóru þangað smátt og að matkerinn var þá svo
 ör, að þeir fylltu í lát sín í stöðnum sínum, er algeri gaf að húa með þann
 mat, því innan lítils tínu var kominn roga-landsþvingur (Sb. „Völu“
 I. 3. h. bl. 229.).

Í Capurinn.

Samma máli var að segja með háfime og fjórum matkerinum, að þogur niðri fistað-
 ist af háf, - annar fistan sást þá veigulega ekki, - var landsþvingur í uterum
 og löng frátök: - Ginsthorjusinni fistaði Sigurður sál. Gujálfsen í Karlastöðnum
 fullfermi af háf og er kona hans, Þóra sál. Jensdóttir, forði honum kaffid,
 spurdi hún hann í einfeltni sinni: „Af hverju fór ni háfsteinninn að
 koma minn Sigurður minn og skemma fyrir ykkum svo góðan afli eins
 og þið háfð fengið að mið auðum?“ Sigurður svaraði henni í háfgerðri
 þessum: „Hvað erli ój viti þad! Heyrðu ekki hverning landsþving-
 steinninn er að strela á? Þad var engin von til að við fengjum annað
 en háf, þogur landsþvingurinn var svo norri!“

Sigurður gamli í Kaupstöðum var einn kinnu leigju og hefprustu
 formanna í Stokkseyri, þafuoli þeirra Páls í Tragendi, bróður hans, Aldólfs
 á Stokkseyri, Skurlaugis í Starkearhlísum, Benediktis í Vestra Tragendi
 Jóns Gostells smá í Vestri Grobúsum, Pálmars í Stokkseyri, Jóns Einars-
 sonar í Dvergastöðum, Bernharðar í Hvaldraloti, Þjarna í Línustar-
 hlísum Jónssonar, Hannesar Jónssonar í Rógvil og Hannesar í Skipsmu-
 o. fl. og fl. Allis, hvers ódnun sigallari og eltri skírsmiður og hefpru-
 ad fíðla. Einuig má nefna og einu sínu Haukgrím Jóhannsson skipa-
 smíð, Jón gamla Aldólfs sonar í Línustöðum og Hinriku Jónsson og Sigurð son
 hans í Rauðholti og síðast en eltri sigl Þjarna sál. Pálsson í Gófu. Hi á
 flestum þessara manna síni og margu kúða og get þús um þetta dómur.

Hámeqinn.

Það bar oft við, að lóðin og fari voru „skjapt“ eftir hámeqni. Þundrun
 kom þín upp í lóðinni og vori stórstránum-afall, lét þín svo illu, að við stórum
 vord síðid: Innum máttu gata sín, að vanda eltri þvín slysum og kenni, en
 vori útfall, lét þín draga sig sem dauð vori. Hámeqar-lypi og lifur þótti
 aðgott mál til þess að hleypa fljótt samantveintroti og til að bera í sár:

Refurinn.

Margan stórtvar sögur mátti sögja um þann stólla. Hér er ein:
 Alvin nefasteyttu í Sundurnasjnum fór í hefaveidav. Sleptan sí nefinn, en hann
 sá eltri steyttunnar, sáum lóid þess, að hann komi í steyttari. Þro dan

Skýttan beið þessa lokið, sá hún (skýttan) hrafn fljúga hátt í lofti
 og refurinn hafi eflandi sáð hrafninn líka, þó hún hefur hann margflatur
 niður í sandinum og gljáði í skrokkum í hönnu, þar eru hann lá. Hrunni
 sér að þarna runni o. l. v. eitthvað vera að gera fyrir sig og veimur lengi
 yfir refurinn, þar sem hann lá sem dauður vori. Þó sé seft Hrunni all-
 langan spót frá refurinn, flýgur uppvið og við og seft svo niður á valb norð og
 norð og hropar upp og áleidis, norð refurinn, mig hann er hönninn svo
 norð hönnu að hann er viss um að þarna liggur stóindand steppa,
 og hún eykst hönnu áradid þó norð sem hann kemst refurinn og
 hlaundi mig þeggur hann þó lofti í óadri endann í hönnu og hropar
 hradður til baka, svo hropar hann að hönnu, notkem öruggari en fyr,
 og stíngur refurinn í hönnu í refurinn, en hann berir sig hvegi, svo
 heggur hrafninn í kalid í refurinn og þá seftist Hrunni vera viss um
 að hann er dauður og sér að hún hafi berid vel í veidi. Hann flýgur sér
 um loft og loft fram undir hönnu í refurinn, en þó þá óleidar viltökur,
 þó hún losir refurinn hann með klóm og kjaffi og eigist þeir við um
 stund, en í meðan notar skýttan lokið, hleypur norð og dreppur
 refurinn í einu skoti en hrafninn lét hann fara leidar sinnar þó
 lamadur vori.

Margja málshettir eru til um refurinn, sam líga sá hann og huggind-
 um, s. d. þessi: Gæði tryggist hva, þó selur sé in hönni rólfa og
 mig dandi eru til þess að hún er sáin við sig fram í ofindandum.

Adarfluglinn.

Þá adarfluglinn í stórum höfum norðri landi, er hafót og brinn í vordum. Í norðanholum og brinnlegum, er hann ávalt úti í boingandi oða norri hrum. Á Stokkseyri er stórt lón inn við land, er hlauða heitir. Þar hófadi adarfluglinn sig ávalt undir hafátt og lengar ogjoffir. Í norðanátt og sjóvæðum var hann ávalt úti undir boingandi og jafuvel í boingandinum sjálfum og stópla sé þá ávalt undir holsteffnum, er þor ridu að hrum og undir hrum. Á Eyjarbakka var hann inn við sand í vordum vordum, er var ódara kominn, "út í á" (Flvesárósa) þegar norðan vindur og stillur voru kominn í sjóinn.

Þegar adarfluglinn er óstöðugur. Tekur sig oft upp og flygur inn einum stund í annan, oða fer að þrista sig utan í steyjum og síða þar lengi, þá er það ávalt beindrig um, að von sé í illvirkni og boinni.

Harðingur.

Það veit í fiskigöngum og að fiskur er kominn á mið, ef niðri sé þá af Harðingum í stórum og steyjum í höfnum.

Kýr.

Kýr baula oft niðri úti kveld og morgna; það er oft vegna þess að þeim líðist, da eru óánægðar með haglendi þad ein þerganga á; en séu þær hagvanar, og hafi fyllt sig vel um daginn, er það eldri

af óánægju eða meinu niðlæti að frost baula, heldur enn þó
þá að „spá fyrir vediti“. Þess er þá að telja, hve miðg áður f. d.
eiu kljara, & slun upphveit eftir ornu að: Þessilögarnir vanda jafu-
margir!

Stórkennin.

Það er svo ótal margt eiu um þetta líga, byggja y vinnjarn laga
dlyr má segja, að inn þad motti skrifu all-stóra bóta. Og hefi þó
skrifad sjúmslegt um hiesu í vörum stöð og lot máe noyja að
segja frá spá dörsgáfgunnar hennar, sem eiu marger og mihlar og
vitaulega fleiri en ég veit um.

Þegar hiesu hefir eikid sig saddlela, eða kemur inn frá norðurokku sinni,
sér maður oft, að hiesu snýr sér á margu vopu áður en hiesu er ánoyð
með þad, lívering um hama fer. Roksin, eftir margu þringuningu en
hiesu leima að koma sér svo fyrir um hiesu lík ar og snýr hiesu þá
óvart þjórnin í þá átt, sem vindurinn blas allöngum hiesu
síðar. Sé vindurinn f. d. hvassvidri af útsuðri, þegar hiesu leggð
niður, þá er alls eikid víst að hiesu snúi þjórnin í þá átt, heldur í
norður, og hann blas áreiðaulega í norðan stöðum síðar! Hefir
vindrinn þá „þugid til“, meðan hiesu svop og hiesu fundid þetta á sér
áður en hiesu lagdid niður, másthe löngum áður.

Slétti hiesu sig upph fyrir eyrunu, er rogn í vörum. Setji

Padrafan.

Þýskir fátíðir gáðin ar korn í bláid Rófréttis (í sept. 1925) þú
 þeirna fagna yfirskemiloga fagl, en þar vand sá ljóður á, að
 latnesku nafnin myndu nýjð á annu veg en ver átti. Kom þáð of
 þú, en ritstjórnin (Þorh. Erlason) gleymdi að sýna mér þróförs of
 gæininni, sem hann þó lofadi að gera, og þentaramin setlu nafnin
 kringlandi-vitlaust, en því tilfotti of þau (latnesku), að min þú þú mis-
 umandi padrafan-legendi var að vera, og ein þeirra var þáð sérstak-
 lega, sem of vildi skrifa um.

Vi vil of bota minni smásofu við þáð sem of skrifaði í Rófréttis 1925, og
 hefir P. Uíllsen í Eyjarbálka sent mér hana í bréfi:

Þradur nokkur var í Dablaferð. Á heimleiðinni átti hann að fara

Þú segst „gesta og jót“, komna gestir bráðlega, einu eða fleiri.

Síki: hísu leyni síti í þvann veldi of frosti, en von á kláru; of
 hísu sítu síti í gáðnum að hún í vöku veldi eða higningu, en
 þvannur í vöðum. — Þanna er að segja um fundar andli of
 þó sí. — Því hísu sér myndi höðnum, um hál eða boju, en
 von á þeyvinali, of frost eða þvann veldi hefir stáð.

Það er, að hísu leggir aldrei í þeigs manns ríni.

Háttámatu þeirri kláru, of of hefir þvann, en sardinu í olíu! Of
 er á þetta benti, til þess að eðnum þeifir hótun á að góða hísu
 síu um á síkum mat — sem ofkast!

Frumbald um Róttim.

A Greijadarmtad voru fœri Róttin, hétu þeir Þjórn háðsara og Þórlákur (Páti)
og var sá síðarnefndi (Páti) óðrum Róttum fremri í ginsum góðum eittum.

Þegar hlísletur var lesinn í barnum, var það síður þar, að fólkid bœndi sig
í effri lestrinum: Þá annari hendi fyrir augum og hélt henni þar nokkur
stund. Tví vögis stá offer, tóð fólkid effri þvi, að um lúð og það bœndi
sig, brá Páti láfapinni fyrir glynnum sér og hélt henni þar, með
fólkid tóð hendiina frá auga sér. Þó eltri gæð Páti þetta offer
en tvísvar stá þvísvar, svo effri þvi vðri lelit, sá fólkid í barnum,
að hann tóð vel effri þvi lövening þad þar sig st.

Þóttu atla of að segja yfirlit af lítillega sögu of einum þínum fagursta fugli er hér
 þekktur of er hann ímíót nefndur Pandrelia eða fadrékan. ^{*)} Lýsingin í þessum er þannig:
 Hertfuglin er stórr en hveitfuglin; nefid er nál. 12 e. m. (eða 5 þumt.) í lengd, nef-
 broddurinn er doðlebrúinn að lit, en yfirleitt er það handgult of hármitil beint. Hofid
 er doðlebrútt, fótunnir svartir. Halsinn er eitraudur, með ljóstraudum, oddmyndunum
 bleknum aftur í baki; brjósti of búkur eru með lungmyndunum ráttum, sem ná fram
 undir hölmuna; vaxinnir eru niógráir; kringum augna eru hvítar handir of spíta
 fadrékan í stélinum eru einnig hvítar of sést það bær þegar fuglin flýgur of bráid
 in stélinum. Vetrarbrúningur þessa fugls er nokkur ljós leitari en sumarbrúningurinn
 fadrékan hefst við í bláttum myrnum; hann er stýggur of fortrogginn. Þá hann
 eru það dur, madhara of ormar, við að leita þessarar of þódu sinnar, stíngur hann
 uppin niður í handvelli of niólegin þín, lyftir sér upps of snýr sér í hálfkring svo
 að hann séni nefinn því lengra inður í jörðina of náir í madhara, sem hann
 svo drogur upps högt of högt, svo að þeir stípinu eltri í sundur.

fadrékan í 4 egg, slýggur að lit, með gulgráum bleknum of dauðgeindum blá.
 Þessi fagri fugl heldur aðallega til í Síðurlands-undirlandinu, í tína-
 tiláinu frá apríl til októbermánaða, en sjaldsáður er hann í Grönlandi. ¶

~~Þis stentur þíð nagna hvort þíð stílljíd eltri þessu stíttina of
 spangsama fugl, sem vaxinnir segir óhá, óhá, óhá! Þegar
 hann þykist hafa leiddi neym all í okkur eða gefid okkur einhver
 þau ráð of beudingar, er hann slóst í fótt með manni yfir einhverja of þessu
 ár, heldur of niórafen of þykist vera að leiddina manni yfir, með
 "ster afi" sínu. ^{*)} Samnefna þessara Karusfugl = fadrékan of fugl, sem heldur sig við
 fadta í flóðum of fjörum. Karusá = Karubrákur.~~

x Sæfusannur of selsur ^{halst} í Laginn. máðinn bráid vaxi sína of stíll yfir naga sína,
 of manni eða dýr nálgast þó um of, of hugsa þá mér um að verule þá en forde sjálfri sér.

13
39.6

Madur nokkur var á Romma í Dabbaferd og þurfi að fara
Lá á einu, sem á leið hans var
yfir ~~þetta~~, en í henni var þá einu trú, heldur aðeins word orða
þlaunur, sem nú var flötis í burtu, þur vatna veðis voru í áinu.

Madurinn var að leita til við að komast yfir ána, en þótti þvergi á einu
að vata yfir hana. En í meðan hann er að ganga fram og aftur með
áinu og leita að vati, kemur Jadrakan til hans og segir: „Viddu údi!“
(Viltu úti?). „Já“ segir madurinn. Segir þá fuglinn: „Vaddu údi!“ (Vaddu
úti!). Madurinn veður svo úti ána, en hún var svo djúfu, að hann
að hafi ekki að hafa vatnið og þótti fuglinn hafa gabbad sig; en þegar
hann er kominn yfir ána kemur fuglinn sunn og segir: „Vaddu vodu?
Vaddu vodu?“ (Vaddu vodu?). „Og þóguðu, ~~hættu~~ ^{þetta} hrossagauturinn
þinn!“ segir karlinn. Segir þá fuglinn: „Viddu di! Viddu di! Viddu
di!“ (Viltu þig!). Madurinn fór einn að ríðnum ^{hans} ~~seinni~~ og þur-vatt sig
á árbakkannum, en fuglinn flaug og sagði hróðurur: Óhe! Óhe! Óhe!
Viddu di, viddu di, viddu di, Óhe! Óhe! Óhe! Óhe! Óhe! Óhe! Óhe! Óhe!
Segjandi fylgdi, að madurinn, sem „atti tal“ við Jadrakan ~~þetta~~, og sel!

~~hafi átt að hafa verið Martínus sál. Þjórnsson í Helli og Paulína
Göjan hreppi, eða Jón sál. Jónsson (Jón „Þótti“) í Sýslu, sonarsonur Gott-
sveins gauta og vöðurssonur Sigrídar Gottsveinsdóttur, Kambsháusmanns.~~

Samílega hefir þú verið Martínus, en hvort sem þú hefir verið, má
gjöra máð fyrir, að sá hinni sámi hafi verið daleitid kemdu.

Annars er það allkunnugt fyrir eystra, að Jadrakanid sé dít off
slá st í þú með þerðamómmu í þú stýri id beina þeim og yfir vordur
heldur og „stkrapar“ þá við þá á sama hátt og það gerdi þarna við
Hrafnus á, þegar það var id leið beina manniðinu yfir hana.

Króldóllinn og Kolibrinn

Í nýgðoni minni heyrði ég óða las eitthvað um það, að þegar Króldóllinn væri mettur, leggjti hann í land upp í sólsteins-
 bad og gapti, keni þá Kolibrinn, flýgi inn í gni hans og eti úr
 hönnu hans, matarleifar óta einhver þau efni, sem þar settu
 fyrir, flýgi svo úr þáðan aftur, á þess Króldóllinn gæði honnum
 notkunt mein. Króldóllinn notar þá þannig Kolibrann til
 að stanga úr hönnuinn í sér og lofur sér líða vel á matan.

Kolibrinn er, sem kunnugt er, allra fygla minnstur vaxti og
 egg hans á stord við matbann. Aðal aðsetur hans er í Ameríku og
 að notkun leyti í hitabeltinu. Hann lifir mestmegnis af safa úr
 ýmsum plöntum og jurtum og torar tunguminn inn í stönglana til
 þess að sjúga safann úr þeim.

Hvalurinn og Svartbakurinn.

Hvalavádir koma oft svo norri landi fram á gauránu-
 vaxi við Þorlákshafnarves, að menn hafa oft höft þá með sni-
 5kinum. Hafa hvalir þá oft ségt liggja lengi ofan á far, með
 opid gíttum og svartbakur getur niðri setjast í gni þeirri og
 krotta eitthver atí úr stíðinu hvalanna, en þeir elsti

hreyfa sig í meira. Má þó uðri geta, að hvalnum þetti það ómálsums veit, en gleypa nokkra kugi af svartbaki, ef sú uðri fæða hans, en svo er elki, heldur en það hinc svo kallada hantata, sem hann gleypir í milljónatali, en hvortsi sili né sild, nema það sem vitaulega flestur með ásamt öðru fleiru í svo stórum „numbitum“.

Þissonuxinn.

Að honum kvad selja svo mikill niðurvargur, að hann hefði augur fríð og fleypir sér flókum í jörð síður í steiljandi sótashitunum. Þetta frómu hans gegn ávord þessari, kvad vera sniáflugsleg-
mud ein (naguid veit ég elki, en þingsast gefur að það sé ein af Kolibra-
legundunum, þvi þer ein margar), sem sozt á loft djúpsins og eru sniáflugsvarar úr hári hans.

Sannfæð og sjávarfallin.

Keytt hefi ég, að góðir fjármunur sjái það í augunum á sandfæm, hvort aðfall in útfall er í sjónum. Með öðru fallinu, verði augum gæru en hand nidd hinc; en hvort fallid það er, sem þessari litbreypingu veldur, veit ég elki eta man elki. Sönnu litbr eyfinga verður og vart í grynnum hokkanna, sem sýnir, hvort þá er clour síð ríð.

Á naturna stobbar augna steinum í hokkunum, eins og rognar í flestum áðinnu olíunum, en hverjet svo, þegar bjart er, að að ein

Sér í örnjóða svartu eða málaitu hönd í augnum.

Þetta, sem að framan er ritad, er aðeins niður leit og
reglukennt, en til þess gætt, að aukin útdráttur eða birta síðar, ef
eftirlit og minni kynni að benda á eitthvað af þessu lei. Það
er og skrifad upp til gannans og athugasemur einnig felur til sam-
sóttunar í því, hvað stöðugt getur og því einnig stöðugt.

Þessi útdráttur er skrifad 6. Desember 1925, en hér er lokid
við að skrifa það sem hringd undir, 10. ágúst 1930.

Framhald í bl. 43.

Sjá einnig um "spádomna" fugla og annara dýra, í
bls. 17 til 28. í "Veðurátta í Ánessýptu" hér aftan.

Embotkismáður nokkur af Austfirðum fór sitt sinn ridandi, alla leið frá Reykjaviti austur í Estlifförð. Þegar hann kom norður í Aluneyri, hafði hann hestallans vid annan manna þar í bœnum og féll á honum brúna hest, stólpa-
gripis þinn mestu, áriðinn vel og duglegum og eftir því vitran, að því er sá, en seldi,
sagði honum og sýndi hesturinn oft síðan, að þetta var þatt.

Þrestur nokkur in Conjaþvíti varð embotkismáðurinn að austan samfæð. austur
í fæð og hafði hann ljósa hryssu sína til ridar, framur veigalitta og gram holdi;
en þau höfðu lengi gangið saman á hafa, brúna hesturinn og ljósa hryssu og hafði
ávallt farið vel á með þeim. Þau voru gamlir nágrannar og vinir, sem aldrei
gátu stílið. Það var því tilviljun ein, að þau stöfðu verða samfæða um leið og
brúna Klárinu kvaddi áttugana sína gamla, fyrir fullt og alts. —

Þú kemur fæðanuminnu að Ragarfljóti og fór sjálfu yfir það í ferju, en náku
hrossin út í fljótið til sunds. Brúna Klárinu sýnti ein og vargur og ljósa hryssu
í eftir honum, en er út í mið fljótið var þarinn, tók fæðanuminnu og þeir
er með þeim voru á bœnum, ^{eftir því} að hryssu var að gefast upp á sundinum og var
að því komið, að hún sýkti, en þeir sá einum, að brúna Klárinu hafði
náðar gætur í því, hváð henni leið og er hryssu fatadist sundið, sjó
þeir. að brúna Klárinu snýr aftur til hryssu, ^{hennar} leggst fram með síðu
hennar svo fast, að hún not að bita í fax Klársins, sem síðan sýndi
þannig með hana vid hlid sér til lands og þannig bjargadi henni frá drukknum.
Eigandi brúna Klársins varð svo hrifinn af þessu snjallvæði hans, að
hann keypti ljósa hryssu til þess að hún fengi að lifa samvistnum
vid þennan gamla vin sinn og lifgjafa, og var sambúð þeirra þar eystra svo
leng og góð, að þau myndu sér á betur og betur í hinum nýju áttugum.

Um Kottinn.

Þegar menn sofa með hálf-opnum augum, kalla Svíar það, „at sofa som katten när mor tjämar“, þ. e. að sofa, eins kotturinn, meðan húsmóðirin stöður stólkinn.

Kettir sofa oft þannig, að þeir sjá hvar fram fer í kringum þá, og sé þá veind að fara með eitthvæð matar-lyns, sofa þeir oft lagi, en matseljan viki sér frá, þó ekki sé nema í bili, og eru þá ekki sáttir í sér, „að fara í fótur“ og aðgöta, hvort þú sé ekki eitthvæð mun að vera sem þeir geti notað. Hafa þeir með þessu háttalagi sínu hlöfð margan góðan bita, og sopann, sem þeir var alls ekki óhláður.

Þegar spegli er snúid móti sólu, t. d. inni í herbergi, þýtur geisti frá speglinum um loft og vegg herbergisins eftir því hvernig speglinn er snúid.

Þetta kalla Svíar „Sólkatla“ þ. e. sólaketti, sem sýnir, að geislarnir eru stjötur, eins og Kettir, að hlaupa um herbergid. En nafnid vel til fundid og gæti veind einnig sama nafn í þessu í íslöngu.

44

Spóinn á Beldsfelli.

Eg sé aldrei svo feyl niðri og sést spóa, að ég eldi minnst þess, ^{er} ~~er~~ ég var, sunnarið 1893, niðri fyrir 40 árum, í heimsókn að Beldsfelli í Grafingi, þar sáum minnsta min var hjá fösturfóðrum heimar Joni Sveinbjarni, arsynni og konu hans Málfríði Þorleifs dóttur, fösturfóðrum Sveinbjarnar h. m. fl. m.

Í fylgd með mér var góðkenningi minni, dauðsterni minni, og hafði hann byssu með sér, en illa var mér við það og bád ég hann að stíjofa elki niðri feyl í þessari feyl, því ef hann gerði það, þá væri svo mikið ljóður í skemmtun þeirri og ég ætlaðist til að við báðir höfðum af ferðinni, að ég gæti elki fyrir gæfid honnum það. Hann lofadi að stíjofa elki, nema þá í stómsi: „Stíjofa til markis“, til þess að vita hverni byssan væri og hvort hann væri elski búinn að sýna því að fara með byssu.

Ferðin niðan af Byrnabakka hófst síðari hluta dags í júní mánuði (17. júní 1893) í björku og bláum vöðri; við vorum vel hildandi og komum að Beldsfelli um náttmála tíð, náttudrum þar og léid vel, enda var elski ferðinni lengra heitid.

Morgunin eftir fór um við snarinn, ^{í fötur} og ^{gengum} ~~fórum~~ út í tím og í kringum bórinn, til þess að skoða atakurinn. Hl. var minnlega 8, og vöðrið stímanði fagurt: Gladasólstein, ~~og~~ Bakstærskiti og blójalogn. Tugla-
Mildurinn vinnadi úr állum áttum og niðri Sogsfossanna barst að eynum atakur norðan fyrir fjallid. Við gengum upp í stógi vaxna hléidra, dádumst að vöðri og útsýningu, sem er svo mikið fagurt þarna frá Beldsfellsfjalli, að óvita gætu að léta um að sínu.
Þegar við höfðum dvalid þarna stundar korn, gengum við heim að

Þessi og gæti fylgdarmanninn minn þar inn, en ég fór niður að gítlinum
 sem er fyrir nívam bæinum, til þess að skoða það og sagðist hann herra
 þangað á eftir mér. Þá meðan ég var að ganga niður að gítlinum, sá ég spóa
 sitja á allhárri þúfu, austanvert við hníid og var hann að vella í sí-
 fellu, nokkurn fjór heyrði ég að einu eða fleiri spóar voru að vella,
 líkist því sem voru þeir að tala við og kom mér þá spurning þessi
 í hug: „Hvöð skyldu ein blessaðir spóarnir vera að ströfa saman
 um. Gaman væri að gefa stílið það sem þeir eru að mæsa saman. Þeir
 eru vitandi að tala um fjöru og gleði lífsins, um það, hversu undur-
 samlegt það er að moga lífa herra fjálsu og glöðu lífi, vinnu og sólar-
 hitans og vönduðunninn; þeir eru að lofa gúð fyrir það, að þeir moga njóta
 lífsins í Kottlika hver til annars, enda eru þetta eflaust unnan dæm, hjón
 oða hjónaupi, sem fagna fjelsinu, óhult fyrir hvers kunnar hotta...“ En-
 hvöð er mi? Skot! Og spóinn, sem á þúfunni sat, há syngjandi og hjarta-
 gláður, steinspagnar, eins og þessi sé fyrir hveitkar hans í miðjum fóni,
 og flýgur nið gítlinum og sagði ég þá eins og við sjálfau mig: „Það var þó
 gott, að það var þá elski veind að stíjóta í hann!“ Og í sömu and-
 rími sé ég, að hann fellur niður á gítlanum, svo sem í 50 fadna
 fjarlægð frá mér, og að þangað flýgur annar spói, sem seft skaut frá
 honum, eins og hann væri að líta eftir, hvort hann hefði orðið fyrir ein-
 hverju slysi eða hefði flojót þarna niðvætti til að forða sér.
 Eg hljósa í áttina til spóanna og vildi sjá, hvort nokkru væri að;
 flaug þá síðari spóinn upp og forði sig um set, en ég gæti að
 hinum spóanum, sem ég sá að lá þarna með blóðendi clauda-

sár í brjóstum, fól hann upp og sá að hann var laundur.
 Eg bar hann heim og hitti samfylgdarmannum mínum í túsinum
 og sagði við hann: „Olánsmaður! Steimastu þín fyrir þetta ill verk!“
 Eg gleyni þessu aldrei. Ánægja mín af þessari skemti fór minni vaxandi
 etli einu góð og fólstevalaus og ég bjóst við þá vanti að hún yrði, einmitt
 vegna þessa eina atviks og ummæstu minni féll það sárk, að vinur okkar
 stýldi hafa orðið til þess að deyða saklausan fegling, og að stíflja
 hann þannig frá málum sínum eða ummæstu. —

Hvort sem það stendur í notiserni sambandi eða etli við þerman atburð,
 þá er það dálitill merktilegt, að þessi fylgdarmannur minn var sjálfur
 laundur, þó á einu sáðar, og dó af þeirri lörum í Háskólanum í
 mí fyrri 2 árum. En aldrei mun hann hafa „borið byssu“ eða stöpt
 neitt dýr eftir að hann staut spóann í þúfunni hjá Þilotsfells-
 túni 18. júní 1893. Soo miltið fannst honum sjálfum um óhöpp sitt.

Reykjavík, 9. Sept. 1933.

HT
 Jón Músson

Velliendur spá illvindr.

Yfirstandandi veta hefju veid, það sem af er, mjög mildur: Aldrei svo mikil frost, að Þeytjavíkur-tjörn hafi lagt ís, enda hafa þar daglega veid fjölmargar velliendur, sem mér úr undleggjandi líkönun hafa hætt að sei með því að gefa þeim braud o.fl. Ern endur þessur þorhinnar sönnu, sem voru ungar þar í sumari of flestar þeirri nú binnu að fá sér mat. Forminn fyrir þessu er sú, að í sumari var önd ein með 8 unga í tjörninni og hafi þeim ungan úr náð. midjum ágúst; var einn ungin andþetta frá öllum öðrum ungunum þar í sumari, að hogni fötur hann var svo krepptur afverá baki og appá við, að hann gat ekki notað hann til sunds og því síður stigið honum til jarðar. Þessi ungfugl hefju ávalt veid í tjörninni síðan og 24. j. m. sé ég hann og tóð endur, ásamt þrem steggjum; það voru fyrir tjörnalfu og ein af „dömmunum“ var þessi unga önd frá því í sumari. Eg hefji oft talid endurnar í tjörninni og hafa þor oftast veid um og yfir 30 að tólu, og stundum náð 40; einu daginum taldi ég 54, en meðal þeirra virtist mér að nýjar endur væru komnar í hognin, um 20 að tólu, sem sé hráfus endur eða jafnvel grafa endur, þótt aðallegundin væri stotkassidur og það dýfu endur í sumari.

Í fyrra dag, 29. nóv., var landsymningsjola, 3-4 vindstig. 11. 2-3 um daginn. Þetta íg þá minur í bál og meðfram tjörninni, en úr á heimi voru um 30 endur um það leyti. Á Þeytjavíkumundi hitti ég hr. Eggeð Blæsson og gengum við saman vestur að Oddfellanhusi. Soji ég þá við hann:

"Það er nauðgætt að hann eltar að hressa; hvaða fát iðri er í vöndunum?"

"Hressa?" sagði Eggert Claessen, "Sýnist þessu hann líka svo vöndlega út?"

"Já, það bregst mér ekki, að hann stelli í ofsakoti af einhverri átt
niðri bráðlega"

"Haldid þér það eða í hressu sjáid þér það?"

"Á fjörnum!" sagði sj.

"Á, hvað sjáid þér í fjörnum? Mær sýnist hún líka ósköp meinleysi
laga út; þ. e. a. m. H. ekki mikið roki í henni núna, sýnist mér."

"Ei, en sjáid þér ekki hvernig endurnar láti; Þá fjóta um fjörnum
er einni áttina í adta, eins og þó sé eltar í röndum, stíngar sér á kaf
og fjóta upps aftur; það er líkust því, sem þó sé í aflojum. Slíkar
aðferdir fugga boga mikla og snögga vandræfingum og oftast ver roki
of einhverri átt."

Mær dældist ekki að Eggert Claessen vand talsvent umbræði yfir
þessum og að hann áleit þetta einhverju vitlesnu hjá mér, þótt ekki
sagði hann neitt við því og svo skildum við. Hann gekk inni Odd-
Fellaválsid en ég stúd skundar komu áti fjörin og athugadi framferdi
fuglanna; síðan gekk ég norður í Randi-bautu og tolsvestur í bel.

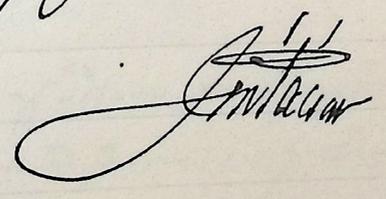
Um kl. 12 var vindurinn orðinn um 9 vindstíg, og síðar um nóttina
fráumidur niðrum svo mikið fát iðri, að mér var sagt að vindmálar
hefðu ekki sýnt vindhráðann; Hann hefði verið yfir 12 vindstíg.

Í gær var næstannu liggnt og um kvöldid blöjulegt. Þá voru endurnar
saman í fjörnum, 23 að tolu, í einum hni og þóttu ekki á
sér allan daginn; um kvöldid voru þó farmar af fjörnum, en

Konnan voru þor í mörgum, hl. ic of syntu þá íf hepisaman, notkuð
þótt, enda vor^{þá} konnin notkuð góla, sem frekar hefi glæðit síðan er
í lajium leid. —

Enn þessar kiltetir fanglanna í samnæmi við það sem of hefi áður
skrifad of oft athugað um ódarfuglum, mágana of veidiljóllumna
einstun í Stokksvegi, sem tóu oft sýndu, ut vóðabreytingar
voru í vordum ymist til guds va ílls, t. d. brim of hafáttar
iltvindi va stillur of norðan hof vindi: Allt í samnæmi við hátt-
emni annara djúru, kattu, hundar of húsna, eins of of hefi skrifad
um á áðrum stad, en sjaldan séð það jagu áberandi of mi í
fyrradag, 3c. nov..

Reykjavík, 2. des. 1933.

Fyllium

Þegar Kvenfuglin hefir hafið þáinn, þ. e. valid sér til stund til þess að
 hafa st við á, sem voru mjöglega er á einhverri siltanni í hamrabeltinu, þar
 sem mánste er aðinn til hiltu þáttar grastó, þá jöfuga stó til þess að verpa í gylkleja
 út minguum stinnu, lédur elki á löngu að hann fái þáinn sök, af Karlfuglinum,
 sem þó ávalt sezt á einhverja klettasnosinu stannu frá oða gegnt honnum, í þó
 stynni að víðla til froðanarinnar á snösinni oða tómi þenna fyrir handan.
 Aðstleitni Karlfuglsins byrjar með því, að hann veltis vöngum síth á hvott fannu
 í froðanina, ferrir út vangi og stél við og við og ber það að stíðja svo, að
 hann sé að ávarpa hann blálega, enda stíðtur þinn það fullvel, en
 vilji þinn elki þýðast hann, yggli þinn sig og urrar að honnum og þá er
 það mál vnið, því þá veit hann, að munu og hlöft þýggþrot er að ræða og
 hefir sig á brott.

Þannig kemna þeir hvor af öðrum, Karlfuglsinn og velta vöngum, en
 froðanin urrar bara að þeim, um þinn atvöldi þannu á
 snösina, en á hann sé sá sem þinn vill þýðast, gefur hann háðid
 af því, að þá veltir þinn vöngum í nióti og er það víðast merti
 þess, að hann lígt vel á hann og að honnum er óþótt að fara sig
 ogurlitid ndr. Er þá samstundis stofnað til hjústkapar lífs
 á milli þeirra, og slípuar það elki mndan bði lífa.

Luudinn.

Luudinn grefur holur langt inn í þessu og þar verpir hann -
einn egg.

Þess hefir oft orðid vart, að þó að veidinnadurinn hafi verið
búinn að koma snöru sinni um háls honum og veid búi-
inn að draga hann út í holudyrnar, að fuglinn hefði
kraftad með fótum og nefi í eggid og reynt að draga
það með sér og undir kvíð sínum út eftir öllum göngum-
um í holunni, til þess, á meðan ut veri, að reyna að
fjórða því frá loftuningu eða sömnu fötlognum, sér hann
sjálfur á í vöndum, með snöru veidmannsins um hans
eigin háls.

Þannig er mædurástin gáfuau sjálfri sér tré fram í
opnum dandum.

— " —
En á in verlu hjónin. (Kannaleghjónstjórparaga)

Hjá þessu verluvarstodinni Defensur, hófu hjónin verlu hjónin einbúið saman
í 7. dár og átt mör, "börn" árlaga. Vorid 1935 bróður, svo vid, og Konafluglinn
ligger á eggjum sínum, í aðtölu, að Karlfluglinn ofsetti mæla sínu og bétur
hann off. Mörum einu ligger Konafluglinn búinn og dandur í búsiddi sínu
svo og allir ungarnir dandur. Hóferum dagnum síðar ein önnur hjón búið að
fölu saman, leggja undir sig þessid og farir að eiga börn. Kvott þetta var sami
Karlfluglinn eða ný hjón, vita menn eðli, en uti það sami Karlfluglinn, og aug-
sýnilegt, að einhver annar Konaflugl hefir Konaflugl þarna upp í milli hjóna og
hann hóvud því til leidar, að "mædurinn" drap "Konafluga" og börn þeirra.
24/6-'35. Offis Ólafur Vestur og ný stj.

Langvian.

Í fuglabjörgum sínum Langvian í þúsunda tali.
 Séu báðir forældrar mínir dægmín frá ósjálfbjargar
 ungunn sínum, þóttu hælir hópar af Langvianum
 utan um þá, ekki til þess að taka þátt í sorg og
 niðri hinni ungu vesalunga, heldur til þess að steypa
 þeim öllum með tölu ofan fyrir bjargid, þar sem þeir
 síðan drukkna, án þess að fá meina björgum neis-
 stadar frá.

Þar er einn af hinum eldri Langvianum, sem þannig
 taka sér fram um það að eyðileggja þessa ungu
 og fortíma þeim, fúður- og niðurlausnum smálingi-
 um, líti sönnu augum á þessa þessalunga, sem
 sinnir hreppsnefudarmenninum forðum og fátæka-
 fulltrúum míni á dögnum lítu og líta á sveitarómag-
 ana fyrstum og mí, að því lengur sem þeim endið lífid,
 þessa míni byrði tiljótis þeim að verða sveitarféluginn
 og því sé best að losna við þá sem fyrst.

"Enginn niðrum hjá Magnúsi", er sagt, að Magnús
 Sælarháski hafi sagt, meðan hann hélt lambinn
 lífaudi niðri í sjódaudi þvernum!

Hvít fuglar spá regni

Hinn 16. júlí síðastl. fór ég ásamt nokkrum vinum mínum austur að Húsna. Ferdina
 hófnum var um daginn álabíllid, og er var komnum upp fyrir Skjöldur í Sónaákranni, þar fyrir oss
 óveigileg sýn: Allur efi hluti hraunsins og Þotavellir voru yfir að líta eins og í þeim lögi
 nefilsá framundum ostlur og í bána handlur, alla leið upp að Kotvidarhóli. Övunulöjir
 þurkar höfdu þá stáðir um þriggja vikna stíð eða lengur og eltið áttit fyrir að rigna
 mundi meiti að háði vaxlu daga. En þessi úmyndað nefilsá var í raun og veru eltið
 annað en óteljandi hvít fuglar, grá mávar og veidiljóllur, sem tefid höfdu sér bálfestu
 þessum stáðum þennan fagra og sóljanta sumarmorgun og var oss í fyrstu óráðin
 gáta, hvert erindi þeirra góti veid þangad, svo margra samant, að þeir stíffu þúsundum.
 En er var fórum heins affur um náttmálabilid sama dag, sáum ver tvá þá var, sem
 þessum voru að votta yfir, þótt m' voru allar gótar og laukir fullar af vatni, undan
 helli stíur sem gjótt höfdu þarna um daginn, meðan ver vorum fyrir austan: Fuglarir
 höfdu, sem sé, fundid það á sér, að rigna mundi um daginn og þeir vissu, að þá mundi
 matkurinn leita upp að yfirborði jadar, til að svata þorfa sinnu, eftir allan þurkinu
 undanfarna daga og þá vitdu þeir vera videntur til, að tala manulega í móti "hornum
 og þá sér jöðum morgunverð sjálfir. -

Þetta sýnir, að fuglarir fara lítt að vörð spáin útværðum og að þeir hafa ^{allir hómanar} ~~stær~~
 vörð spár út af fyrir sig, enda má oft sjá þessar og þó líkar tiltektir fleiri fugla-
 tegunda en þeirra, er þarna voru að þessu sinni, sem gefid geta mönnum gjmsar
 lórdónsriðar leidbeiningar um vörð áttu far og fleira, ef þri vörð nojileg effirtekt
 veitt. Svó er einnig um fjölda annara dýra, er lifa í landi og í sjó, jafnvel fjöru-
 madks, krabba og krabba. Ef heli safund og stíffad fjöldi sagna um þetta og
 veitt þri effirtekt, að mikid má af þessu lora. Sérstaklega eru bóm sólgini í allar
 sögur af þessu tði og þótt kemur þeim, þóttur en margt annað, að veitð hátherni
 lífranna athygli, frekar eftir en áður og fara vel með þau.

7. júlí 1935. Jónatasson